

ма, и видѣхъ Ивана Бояджията, който бѣше ходилъ въ Стара-Загора и си закачилъ единъ два коня, като ги товари за да избѣгне прѣзъ нощта. Ний стояхме зрители на това, като му споменяхме за това и онова, а той ни възрази, че турците сѫ били много и ще ни съсипатъ ако сѣдимъ да се маемъ тукъ, дѣто се приготви съ всичката си покъщица и очакваше сгодната минута за походътъ си; та го оставихме свободенъ и видѣхме че почти всичките людие подкачихъ приготовлението си съ събирание въ човали на по-главната си къщи работи и да ги товарятъ на колята си, щото бѣхме принудени да се върнемъ къмъ църковниятъ дворъ. Щомъ пристигамъ въ стаята си часътъ по $1\frac{1}{2}$ вечеръ по турски и захващамъ да се събличамъ за спание, непадайно се зачува гърмежъ отъ една пушка и въ услушанието ми не се повтори вече, посль си лѣгамъ, като се прѣдахъ въ ръцѣта на провидението да мя пази и издигне утръ живъ, а колкото за селото съ събранитѣ околни селяне сами да надзираватъ; защото вече това е тѣхна длъжностъ. Лѣгнахъ да заспивамъ, ето че подиръ малко зачувамъ единъ тропотъ отправенъ къмъ стаята ми, да ме дигне и повика да ида долу, защото руската конница дошла въ селото; това бѣше единъ мой малъкъ ученикъ, дошълъ да ми извѣсти горнето. Наново пакъ ставамъ, обличамъ се и отивамъ долу; дѣто съглѣждамъ по мегданътъ кояне да ги расхождатъ и съ четири очи растреперанъ отъ радостъ, съ нетърпѣние чакамъ да видя новодошлиятъ ни руски гости въ селото, които да поуталожатъ общий страхъ на българското население да се не страхува и плаши толкова. Като отивамъ тамъ на близу при одърчето на Ефеидивото дюкинче, видѣхъ тѣлпата на селяните които ги заградила наоколо и ги слушай, останахъ смаянъ като виждамъ памъсто руска конница, паша отъ градътъ млади български момчета прѣдвождани отъ единъ руски донски казакъ на име (Капитанъ С. Тесело отъ 4-та рота на 3-та Дружина отъ българското опълчение) родомъ Полякъ, парочно испроводени отъ Стара-Загора да гонятъ тукъ-тамъ нѣколкото черкези, които нападжатъ и удратъ селата на грабежъ, известно тѣмъ